

ELLE'S IONKA IN EEN HOTELKAMER MET GEORGE. AANLEIDING: DE PREMIÈRE VAN *LEATHERHEADS*, DIE HIJ REGISSEERDE EN WAARIN HIJ BOVENDIEN DE HOOFDROL SPEELT.

'IK BEN MIJN FAVORIETE ACTEUR'

GEORGE CLOONEY

Filmsterren interviewen kan gevaarlijk zijn. Iemand zou in het echt zomaar eens kunnen tegenvallen. Vaak blijken ze vrij klein, bijvoorbeeld (zo zijn Al Pacino en Ben Stiller nauwelijks met het blote oog waarneembaar). En, erger, soms zijn ze gewoon helemaal niet zo leuk als je dacht. Hoe kun je nog normaal naar een film met Matthew McConaughey kijken na een interview waarin hij zich bijzonder eikelig en mannetjesputterig heeft gedragen? En Reese Witherspoon... Een erg goede actrice, maar *America's sweetheart* is ze tijdens interviews echt niet.

Dus de angst slaat je om het hart als je hoort dat je samen met George Clooney (en nog een handjevol internationale collega's) in een hotelkamer mag zitten. Sinds zijn rol als dokter Doug Ross in *ER* in 1994 staat hij toch op het verlanglijstje van vele vrouwen (en, oké, ook boven aan die van uw verslaggeefster). Het tijdschrift *Time* zette hem onlangs op de cover met de kreet *The Last Movie Star*. Hij heeft een Oscar én een paspoort van de VN waarin staat: *Messenger of Peace*. Zie dan maar eens niet tegen te vallen. Dus als hij naast je gaat zitten, die beroemde George-tanden bloot lacht en vraagt hoe het met je gaat, gooi je het heikele punt meteen maar op tafel. **Zo. Je bent dus een vrij aardig acteur en regisseur...**

'Mm-mm.'

Je hebt erg goed haar.

'Ik heb inderdaad goed haar.'

Ze zeggen dat je gevoel voor humor hebt. En je werkt voor de Verenigde Naties.

'Ja.'

Vertel eens wat er niet aan je klopt.

'Ehm... ik kan niet dansen. En blijkbaar ook niet zingen, want de Coen-broers lieten me niet eens zingen in mijn eigen film (*O Brother, Where Art Thou*, red.), en dat was vrij gênant. Ik heb een hoop minpunten, maar die ga ik je niet vertellen, want dan ga je het alleen nog maar non-stop daarover hebben. O, je wilt een kleine hint? *Nope, can't do*. Je komt er vanzelf wel achter.' En hij kreukelt wat met de beroemde George-lachrimpels en wrijft over je schouder.

RAPPE DIALOGEN

Iedereen kan opgelucht ademhalen: George Clooney valt in het echt niet tegen. Hij grapt erop los, is van dichtbij ook een knapperd, en geeft op elke vraag in de hotelkamer, hoe onbenullig ook, antwoord ('Hoeveel geld ik aan dameskleding uitgeef?! Ja, ik draag veel dameskleding. Het probleem zijn de pumps, Manolo's moet ik in een maat 45 hebben. En je kuiten gaan er zo pijn van doen'). De enige keer dat hij een lichte irritatie laat zien, is als hij vertelt over een nare ervaring tijdens zijn laatste bezoek aan Darfur. 'Je moet daar voortdurend door controleposten heen waar je wordt aangehouden door jongetjes van tien, twaalf jaar oud met een AK-47 of kalasjnikov in de handen. Ze dwingen je uit te stappen en doorzoeken je auto en nemen mee wat ze willen. Het gebeurt daar continu: je krijgt een geweer op je gericht en ze gaan door je spullen. Het probleem is niet zozeer dat ze je proberen te pakken om politieke redenen, het probleem is dat het kinderen zijn met geweren. Dat vind ik het meest bedreigend. Het leven kan daar erg weinig waarde hebben, vooral als je in *the middle of nowhere* reist en er nauwelijks supervisie is.' Als

een van de journalisten vraagt of ze daar weten wie hij is, komt er een geïrriteerde frons. 'Nee. God, nee. Ze hebben kennelijk geen geweldige televisie in Afrika.' George Clooney probeert sinds 2005 aandacht voor de misstanden in Darfur te krijgen, toen hij zich na de intensieve Oscarcampagnes voor *Syriana* en *Good Night, and Good Luck* 'vies' voelde en met zijn vader naar Darfur ging om de wereld te laten zien hoe erg de situatie daar is. Je zou verwachten, ook gezien zijn film-cv van de laatste drie jaar, dat zijn nieuwste film, waarin hij zowel de hoofdrol speelt als de regie voert, ook weer een politiek agenda-punt aankaart. Maar nee. *Leatherheads*, de reden voor de samenkomst in de hotelkamer, is een romantische komedie over de oorsprong van *professional football* in Amerika. (Schrik maar niet: de nadruk ligt op romantisch en komedie, het *football* is gewoon leuk voor de mannen die je mee naar de bios sleept.) De film speelt zich af tijdens de jaren twintig (mooie jurken!) en is een hommage aan de *screwball comedies* met hun rappe dialogen uit de jaren dertig en veertig als *His Girl Friday* en *The Philadelphia Story* – het genre waar Cary Grant zo in uitblonk, de acteur met wie George (zie de tekst op de *Time*-cover) vaak mee vergeleken wordt. Tegenspeelster in *Leatherheads* is Renée Zellweger, met wie George, het moet gezegd worden, op het scherm een enorme *chemistry* heeft. En met wie hij volgens de roddelpers ooit een affaire heeft gehad. In de Amerikaanse *Esquire* antwoordde hij onlangs op de vraag of ze iets gehad hebben: *a little bit*. **Hoeveel is een klein beetje precies?** George: 'Zo is het niet helemaal gegaan. De journalist somde een lijstje namen op' 🐣

van vrouwen die volgens de geruchten mijn vriendin zijn geweest, en toen hij klaar was zei ik letterlijk: ja, nee, nee, ja, nee, nog nooit van gehoord, soms, een beetje – het was een grapje. Maar hij verbond dat vervolgens met de namen, en dan krijg je iets heel anders. Dus Renée vroeg: een klein beetje?! Jezus! **Was het veel dan?**

‘Ja, jaren en jaren!’

Hoe was het om jezelf te regisseren?

‘Het is altijd leuk om mezelf te regisseren, hahaha. Ik ben mijn favoriete acteur. Het is zoals je je het kunt voorstellen, lastig. Maar het is vooral gênant. Je wilt jezelf niet meer *takes* geven dan de anderen.’

De valkuil die ijdelheid heet.

‘Ja, niet best als je daarin valt. Maar het is vooral gênant omdat ik naar Renée moet lopen en zeggen: luister, ik ga je nu vertellen wat je moet doen terwijl ik in een scène met je zit. Da’s raar.’

Niet voor herhaling vatbaar?

‘Ik ga eind dit jaar waarschijnlijk opnieuw een film regisseren (naar een script van de Coen-broers, red.) en ik denk niet dat ik mezelf de hoofdrol geef. Ik heb tot nu toe geacteerd in elke film die ik geregisseerd heb en dat is prima, een paar dagen werk, meer niet. Maar als hoofdrolspeler is het je taak om continu de film aan te jagen, te zorgen voor de voortgang. En de taak van een regisseur is eigenlijk precies dezelfde. Het is lastig om dat te doen als acteur én regisseur, om het overzicht te houden en het ritme te begrijpen.’

Toch lijkt het hem niet veel moeite te kosten. Hij is geen acteur als Daniel Day Lewis (die hij ‘de liefste man die ik ooit heb ontmoet’ noemt), die met elke rol een Herculesprestatie neerzet. Clooney acteert schijnbaar vanuit de losse pols,

wat hem evengoed toch al de nodige nominaties (voor *Good Night, and Good Luck* en *Michael Clayton*) en een Oscar (voor *Syriana*) heeft opgeleverd. Films produceren, schrijven, regisseren, idem. **Alles lijkt je zo makkelijk af te gaan. Is dat ook zo?**

‘Nee. Weet je waar ik me altijd zo aan stoort? Als mensen het hebben over hoe “moeilijk” hun leven is. Wat wij doen, acteurs helemaal, is simpelweg niet opgroeien. Je hebt besloten het leven niet volgens de regeltjes te spelen, maar gewoon wat lol te trappen. Echt, we zouden het nog voor niks doen, en ik heb ook vaak voor niks gewerkt. Uiteindelijk boffen we gewoon ontzettend dat we dit als beroep mogen doen. Het is best hard werken hoor, je maakt al snel dagen van dertien, veertien uur, maar over het algemeen... Ik heb tabak gesneden om geld te verdienen, ik heb in de bouw gewerkt, en dát is pas werk. Dus ik vind dat acteurs niet moeten zeuren. Regisseurs hebben het wat zwaarder omdat ze veel meer verantwoordelijkheid hebben, maar ook dat is hartstikke leuk om te doen. Dus ik vind dat je het er altijd moet laten uitzien alsof het moeiteloos gaat. Ik denk niet dat mensen willen horen hoe zwaar mijn leven is.’

Het grote geheim lijkt dat hij zichzelf niet al te serieus neemt. Net als in *Ocean’s Twelve* zien we in *Leatherheads* de nodige grappen over zijn inmiddels schier bejaarde leeftijd (hij is 6 mei 47 geworden).

‘Ja, ik kan maar beter mezelf voor gek zetten voordat iemand anders het doet. Ik heb op zich geen moeite met ouder worden. Ik voel me ook niet oud, vraag maar aan John (Krasinski, die zijn jonge

rivaal speelt, red.), die ik één op één met basketbal heb verslagen. Ik kan het niet vaak genoeg vertellen! Hij heeft er tweeduizend dollar mee verloren, en dat doet ‘m echt pijn. Dus ik voel me geen ouwe kerel, maar er is natuurlijk niks triester dan een ouwe kerel die met een glas in z’n hand op feestjes loopt te verkondigen dat-ie geen ouwe kerel is, hahaha. Oké, ik vind dat ik niet meer alles kan doen of dragen. Als je een fotoshoot doet voor een tijdschrift, dan komt er altijd iemand mee die een plan voor de foto’s heeft en zegt: “Jij trekt een leren pak aan...” Nee. “Je gaat in het zwembad staan met een nat overhemd...” Nee. Ik zeg altijd: behandel me als een volwassene. Anders wordt het zielig.’

Dus geen covers van jou in je boxershort.

‘Dat zou er toch niet goed uitzien, vooral met mijn boxershorts. Maar als ik het lijf had van Brad Pitt zou ik niks anders doen.’

PAPARAZZI

Ook van het neveneffect van roem, de voortdurend aanwezige en steeds meer uit z’n krachten groeiende paparazzi, wil hij geen probleem maken. Ook al veroorzaakte een achtervolging een tijdje geleden een motorongeluk. ‘Je moet op een gegeven moment wel een grens trekken tot waar het nog redelijk is. Ik ben de zoon van een journalist, dus ik heb er een wat andere visie op dan de meeste acteurs. Alles wat in de buurt komt van het beperken van de vrijheid van meningsuiting vind ik zorgwekkend. Ook al zou het mijn leven een stuk aangenamer maken. Ik denk dat je mensen gewoon moet houden

aan de verkeersregels, letterlijk. Je kunt niet midden op Mulholland Drive stoppen, uit je auto stappen en eromheen rennen met een camera. Als je ze daarvoor nou zou opsluiten, heb je al een groot deel van het probleem opgelost.’

En anders is er de manier waarop hij dingen het liefst oplost:

‘Toen ik *Michael Clayton* aan het draaien was, kreeg ik een telefoontje van Giovanni, een goede vriend van me in Italië, die zei dat er honderden journalisten rond mijn huis daar dwaalden. Het gerucht ging dat Brad en Angelina er zouden trouwen. Je moet weten, het was februari, en Como in februari is echt niet een plek waar je wilt zijn, het is er nat en koud. Mooi nog altijd, maar niet iets voor een vakantie, laat staan dat je er buiten wilt trouwen. Ik deed de tv aan en zag echt op alle zenders mijn huis, Pat O’Brien van *The Insider* (een Amerikaanse *Boulevard*, red.) deed verslag vanaf een bootje voor de kust. Dus ik belde een plaatselijke cateraar en bestelde vijftig tafels die ik in de tuin liet zetten. De volgende dag: helikopters overal! Ze moeten een miljoen aan helikopters uitgegeven hebben voor de scoop: we zien tafels daarbeneden! Het was hysterisch. Fucken met de roddelpers, dat is altijd leuk.’

En dan is het tijd voor de laatste vraag, voor hij naar de volgende hotelkamer met verslaggevers holt.

Kun je alsjeblieft niet trouwen?

‘Niet trouwen? Je wilt me niet getrouwd zien? Ha! Zie je nou wel, ik wist het wel!’

Doe het niet! Houd de fantasie levend!

‘Precies!’

De beroemde George-grinnik echoot lang na in de hotelgang. 🐼

‘ZE MOETEN EEN MILJOEN AAN HELIKOPTERS UITGEGEVEN HEBBEN VOOR DE SCOOP. HET WAS HYSTERISCH. FUCKEN MET DE RODDELPERS, DAT IS ALTIJD LEUK’

RENÉE OVER GEORGE

In LA kwam ELLE ook nog Renée Zellweger tegen, die best even wilde praten over haar tegenspeler en regisseur (en wellicht ook ex-vriendje?). **Hoe is het om te worden geregisseerd door een goede vriend van je?** ‘Zo eng! Ten eerste: je wilt niet degene zijn die George Clooneys film verpest – ik bedoel, hallo, echt geen *pressure!* Je wilt niet degene zijn die de zwakste schakel is. Maar ik voelde natuurlijk ook een emotionele druk om mijn best te doen. Je wilt je vriend niet teleurstellen. Dus.’ **Had je je huiswerk gedaan? Had hij je niet honderd films gegeven voor je verjaardag?**

‘Vertel hem alsjeblieft niet dat ik er geen enkele van gezien heb. Vertel hem niet dat hij gewoon te veel eisen stelt aan mij en mijn schaarse vrije tijd om films te bekijken. Oké, wanneer moet ik dan precies honderd films zien, *mister boss guy with all your needs?* Ik werk altijd! (*Series.*) George is al jaren mijn klankbord, ik respecteer zijn mening over het werk van anderen en ik respecteer en waardeer zijn kennis van filmgeschiedenis. Dus wat hij van mijn

werk denkt in niet alleen deze film, maar in elke film die ik maak is erg, erg belangrijk voor me. Bij elke film die ik doe is er altijd dat stemmetje in mijn achterhoofd: wat zou hij hiervan vinden?’

Hoe lang kennen jullie elkaar al?

‘*Gosh*, geen idee. (*Tegen haar assistente.*) Wanneer zijn we nou ook alweer getrouwd? In 1994?’

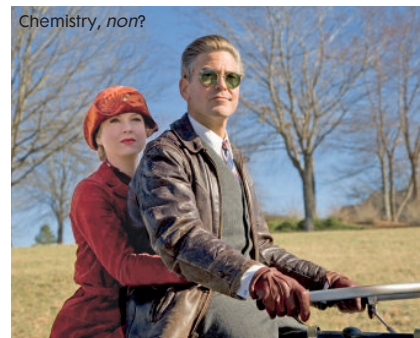
Hij zei laatst in *Esquire* dat jullie ‘een klein beetje’ iets gehad hebben.

‘Ik zal het tot mijn dood ontkennen! Een klein beetje? Ik weet niet of ik nu beledigd moet zijn of blij! Wacht, ik neem alles terug. Schrijf maar dat we iets gehad hebben, schrijf maar wat je wilt, en begin maar met ons huwelijk in 1994.’

Is hij een betere acteur of regisseur?

‘Gelukkig hoef ik niet te kiezen want hij werkte in beide hoedanigheden aan deze film, en dat was erg fijn. En als *goofy* fan van zijn werk ben ik ook blij dat ik niet hoeft te kiezen. *I just like what he does.* Hij is supergetalenteerd. Ik benijd hem. Ik benijd hem om zijn *grace*, in de echt belachelijke situaties waarin je jezelf af en toe bevindt als je een publiek persoon bent. Ik wou dat ik er zo goed mee om kon gaan.’

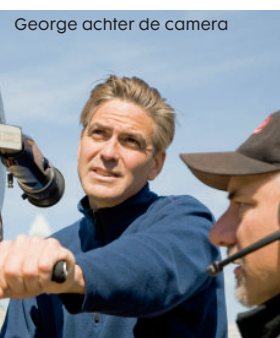
‘IK VOEL ME GEEN OUWE KEREL, MAAR ER IS NATUURLIJK NIKS TRIESTER DAN EEN OUWE KEREL DIE OP FEESTJES LOOPT TE VERKONDIGEN DAT-IE GEEN OUWE KEREL IS, HAHAHA’

Chemistry, nor?

George met vriendin Sarah Larson

George achter de camera

Renée in *Leatherheads*

George in *Leatherheads*

Zells als football player is-ie mooi